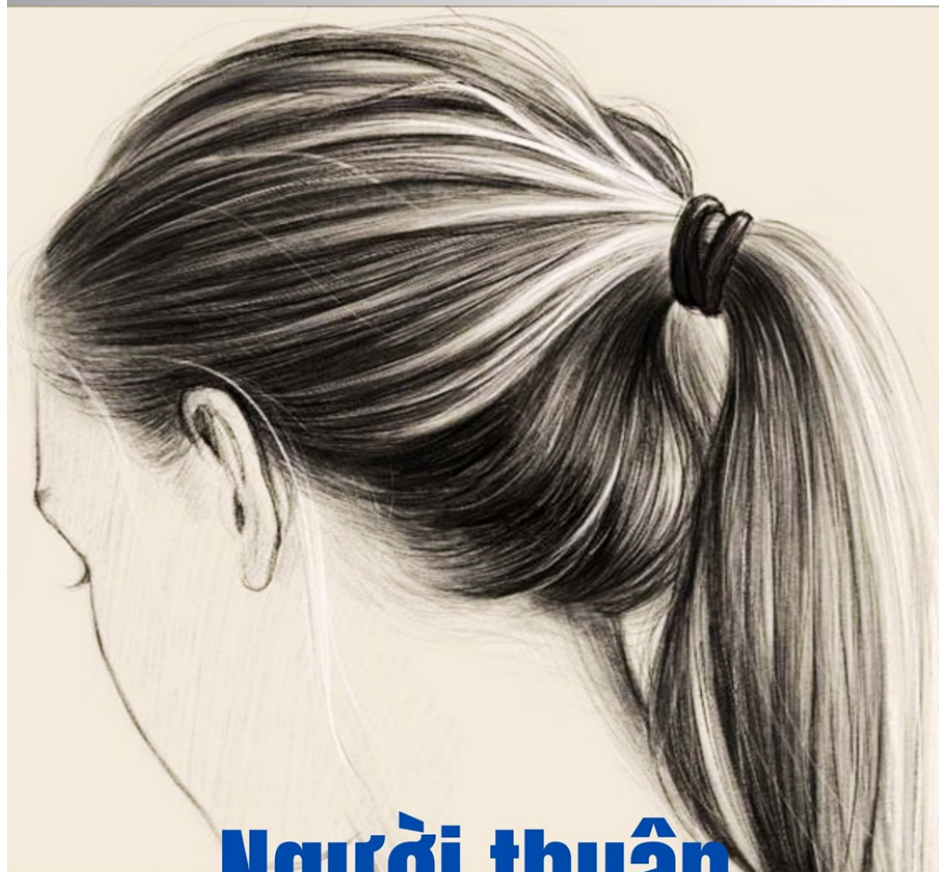

TRẦN THỊ NGH.

Người thuận tai trái

truyện ngắn

Người thuận tai trái

truyện ngắn

Trần Thị Ng.H.

người thuận tai trái

Trần Thị NGH.

Bìa: *M. C. P*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

**người thuận
tai trái**

TRẦN THỊ NGH.

**VĂN NGHỆ
xuất bản
California 1999**

Nhà văn Trần Thị NGH.

Trần Thị NGH. tên thật là *Trần Thị Nguyệt Hồng*, sinh 1949 tại Cà Mau. Bắt

đầu viết văn năm mười lăm tuổi, truyện ngắn đầu tiên đăng báo người lớn năm 18 tuổi.

Bắt đầu viết văn năm mười lăm tuổi, truyện ngắn đầu tiên đăng báo người lớn năm 18 tuổi. Các truyện ngắn của TTNgH đăng trên các tạp chí: Văn, Văn Đê, Thời Tập, Thời Văn sau chọn thành một tập mang tên Những Ngày Rất Thong Thả in năm 1975 nhưng chưa kịp phát hành thì gặp biến cố 30/4. Sau hai mươi năm im lặng, TTNgH đã trở lại trên văn đàn với những truyện ngắn mới...

Tất cả các sáng tác mới sau 1975 đều được đăng rải rác ở Hợp Lưu, Văn, Người Việt, dutule.com, damau.org, Thư Quán; sau đó được tập hợp lại và được xuất bản ở Mỹ, Canada và Pháp.

Hiện tại bà đang sống tại Paris nhưng vẫn đi lại thường xuyên giữa Sài Gòn và Paris để tìm cảm hứng sáng tác. Những tác phẩm của bà thường miêu tả những điều xảy ra trong cuộc sống thường ngày, không kịch tính nhưng lôi cuốn với những nét đặc tả tâm lý nhẹ nhàng, những nút thắt – mở tự nhiên.

Các tác phẩm đã xuất bản:

- Tập truyện ngắn Trần Thị NgH, NXB Văn Nghệ, California, USA 1999
- Lạc Đạn và 10 truyện ngắn, NXB Thời Mới, Toronto, CANADA 2000
- Nhãn Rúm, NXB La Frémillerie, Paris, FRANCE 2012

– Nhà Có Cửa Khóa Trái, NXB Hội Nhà Văn, VN 2012

– Lạc Đạn, NXB Hội Nhà Văn, VN 2012

– Nhăn Rúm và các truyện ngắn khác, NXB Hội Nhà Văn, VN 2012

Sau khi tự tử vài lần vì tò mò, tôi quyết định thôi không chơi nữa, lấy chồng. Chàng là một quý tử, con trai duy nhất của một bà đỡ ở vậy nuôi con trong khi chồng theo cách mạng ra Bắc. Chàng là kỳ vọng, niềm hãnh diện, nguồn an ủi duy nhất của bà mẹ độc thân. Tôi gặp chàng ở Đại Học trong khi cả hai đang theo khóa báo chí. Dễ thôi, mình sẽ “tút” nó lại, từ cách ăn mặc đến kiểu tóc cắt. Mình sẽ tập cho nó quen nghe thay vì nói. Nó hơi mập ư? Cũng dễ. Cho nó ăn chay một thời gian theo cái kiểu: Ăn cơm ba chén lưng lưng, uống nước cầm

chùng để bụng thương em. Tôi tự nhủ. Vậy là đám hỏi.

Là sinh viên ở tỉnh, chàng trọ trên một căn gác nhỏ trong hẻm sâu của đường Trương Minh Giảng. Vào mọi lúc trong ngày, mùi nước sông xộc lên tới óc. Trong khi tôi dị ứng với mọi loại mùi và màu của cuộc sống, chàng tỉnh bơ. Cha này ngon. Tôi thầm khen. Nhưng sau đám hỏi, ngoài giờ đi học chàng lảng vảng ngay trong nhà tôi, tối ở quên “dì”. Phải có tôn ti trật tự chứ, mẹ tôi gầm lên. Chàng ngoan ngoãn nằm tòn teng trên cái võng treo ngay bên dưới phòng tôi. Đêm nghe tiếng kéo kẹt của dây võng cạ vào khoen sắt, tôi nổi điên. Vừa thôi cha. Chẳng những mùi, màu mà cả tiếng động nữa. Tôi dị ứng hầu như với tất cả những cái gọi là dấu hiệu của sự sống. Đám cưới được quyết định sáu tháng sau

đó. Hơi lâu so với mức chịu đựng tiếng
vỗng kéo kẹt. Chàng bắt đầu ở rể.

Ngay đêm tân hôn chàng khóc. Sao
vậy? Nhớ má. Tôi dễ dàng, ngủ đi mai
tôi đưa ông về nhà trọ thăm bà già. Sau
khi rước dâu về chính nhà cô dâu, bà cụ
còn ở nấn ná chơi vài hôm, ở trọ trên căn
gác thuê của chàng. Chắc hẳn đời chàng
đang qua một khúc quanh. Còn đời tôi?
Trước đó chúng tôi không có hẹn hò, sau
đó không có tuần trăng mật. Đời con gái
đêm tân hôn phải dỗ nín đời trai. Tôi
“tút” lại chàng như đã tự hứa. Một tí ria
mép trên cái mặt có nước da quá trắng,
cho có vẻ đàn ông; thêm ba phân tóc cho
có vẻ nghệ sĩ. Tôi chọn mua vài quần tây,
áo sơ mi, thêm cả giày vớ thắt lưng da
và ví đựng tiền. Có một điều tôi không
chỉnh lại được: chàng ngáy.

Tôi thao thức đêm này sang đêm khác, mắt có quầng, da xanh lè, tay nổi gân. Chắc ốm ghen, mẹ tôi nhận xét. Không đâu, đời nào! Tôi chưa sẵn sàng để có con. Chàng ngáy như sấm và tôi nằm phân tích những tiết điệu trầm bổng nhịp khoan của tiếng ngáy, phối thành một bè cho đại hồ cầm, một bè cho vĩ cầm, có cả một bộ gõ cho tiếng nổ lóc bóc giữa hai bè. Ít lâu sau đám cưới, chúng tôi ra trường. Chàng quyết định đưa tôi về Trung giới thiệu với bà con bên họ nhà chồng, đồng thời hy vọng không khí miền biển sẽ giúp tôi hồi phục sức khỏe.

Trong khi bạn bè người thân của tôi trầm trồ cái vẻ ngoài bắt mắt của chàng. Một D'Artagnan thứ thiệt sau khi đã được “tút” lại (chỉ thiếu ngựa và thanh kiếm) và chê tôi ốm đói suy kiệt như

Cosette của Những Kẻ Khốn Khổ thì họ hàng phía bên gia đình chàng kêu thất thanh khi trông thấy bộ râu tóc bầy hầy của chàng. Họ cũng nhìn tôi như một kẻ có khả năng gây ra nạn tuyệt chủng. Tôi sống trong không khí hình sự của một tập thể tỉnh nhỏ, loay hoay không biết làm gì để đối phó với bối cảnh mới. Bao lâu? Chàng nói, cứ tập thích nghi đã. Chàng có vẻ tự tin hơn trong quần thể của chính chàng.

Mùi. Mùi gió biển trộn lẫn trong mùi phân heo Yorkshire. Mùi nước giếng có lẫn cát. Mùi ruồi nặng trên tấm thớt gỗ. Tôi mở hé cửa sổ nhìn mấy con heo đứng hàng dọc thò đầu ra từ các ô chuồng. Để đi ra nhà tắm ở cuối sân sau, phải len qua hàng chục cái mồm heo dài thòn, nghe tiếng thở hàm hồ của lũ mắc dịch. Tôi văng tục. Không còn lối nào để

tránh. Lối đi nhỏ lót gạch tàu nằm giữa một vựa nước mắm và chuồng heo. Tôi nhìn tấm, nhìn đi vệ sinh trừ phi thật cần thiết. Mùa gieo giống, chàng trả tiền cho chủ một bầy heo nọc ở xóm bên. Con heo đực chạy xộc qua cổng, bon bon theo hẻm nhỏ bên hông nhà, da đỏ hồng hực, mép lỏng thông rớt rải trắng sệt. Tôi rình. Nhưng bỏ cuộc. Tự nhiên nhớ tới những lúc ở nhà, thỉnh thoảng mẹ tôi mua nhăm thịt heo hôi, bà giải thích: heo nái hoặc heo nọc. Tại sao hôi? Ở thì..... Tôi ới một hơi.

Một lũ heo con ra đời sau đó. Trông cũng loi nhoi, vui. Tôi thả thả hỏi xin.

– Cho một con đi.

Chàng lừ mắt ngạc nhiên:

– Thích heo rồi ư?

Tôi tha thiết:

– Cho một con đi mà. – Rồi ngáp
ngừng – để đá cho nó đã.

Chàng nuốt đánh ực sự giận dữ. Mùi.
Cá biển không biết từ đâu được đưa về
đổ vào các thùng phuy trong vựa. Tanh
trong dăm ba ngày rồi thối. Từng giọt,
từng giọt cá tẩm muối nhả ra từ ống dẫn
nhỏ, hồ phách đậm đặc. Xung quanh
miệng thùng hứng, một lũ dò. Tôi bỏ
cơm một tuần. Chắc ốm ghén, mẹ
chồng tôi nhận xét. Chưa đâu. Tôi chưa
sẵn sàng mà.

Tôi quơ tay đuổi lu ruồi bu kín đen
trên tấm thớt tròn, thè lưỡi lùa mấy hạt
cát lan trong nước bọt, đưa mắt nhìn
vòng vèo. Tại sao cái màn màu xanh da
trời cái vô cái của màu vàng chanh? Tại
sao cùng một lúc ba tấm lịch tháng cười

toe toét ba mỹ nhân đứng ọ, tay cầm hoa? Trong phòng khách tại sao có kê một cái giường? Tại sao hoa bột đỏ trộn lộn với hoa vụn thò màu cam? Tại sao D'Artagnan mặc áo sọc ca-rô trắng đen với quần tây màu gạch cua, mang dép cao su xanh? Tại sao cạo râu?

Tôi lắng nghe tiếng dép chàng lệt xệt trên cái lối đi lót gạch tàu. D'Artagnan đang cho heo ăn. Tiếng gió lùa qua khe cửa lá sách đuổi đong đưa cái gàu múc nước bằng thiếc máng ầu trên cái cần ngang trên miệng giếng. Tôi đếm những giọt nước mắt nhỏ lẫn trong tiếng thở phì phò của Yorkshire và tiếng ngáy của chàng Ngự Lâm Pháo Thủ.

– Bế dùm cái ống dẫn nước mắt được không; để mai cho nó chảy ào một lần luôn.

Chàng gằm gù.

– Khùng hả? Ngủ đi cho rồi.

Ngủ thì ngủ. Tôi nằm nghiêng ngó
trùng trùng vào bóng tối.

Trong quần thể này, tôi thua. Chàng
hiện nguyên hình một nông dân có bằng
cấp, một đứa con hiếu thảo, một tay
chăn nuôi với quy mô lớn, một chàng
tuổi trẻ thành đạt trong tỉnh nhỏ. Chàng
kinh doanh nước mắm nhĩ và heo York-
shire. Tôi nhớ màu trắng ngà trên phím
đàn ở nhà hết sức. Nhớ muốn chết nốt
Si đĩc khi đánh Fugues của Bach. Chắc
nó cũng còn đĩc. Nhớ chính tôi với cái
đầu niễng về bên phải lắng nghe tay trái
bắt chéo đánh bè cao trong khi tay phải
quần phần trầm thành một dòng nặng và
buồn. Trước khi về Trung tôi có viết một

bức thư dài cho Piano, bỏ trong thùng đàn hẹn ngày về.

Nửa đêm tôi bật hát một làn khói trắng, ru đời vào quên lãng... Rồi ngồi dậy lần ra phòng khách hút thuốc, nhìn say đắm ba mỹ nhân trong ánh sáng nhá nhem của ngọn đèn đường tạt qua mấy cái bông gió trên đầu tường. Tại sao ọ? Tại sao cầm hoa nylon? Chàng lần ra theo. Khùng hả? Chàng im lặng ngồi chờ, ngáp. Tôi quay trở vô giường nằm ép nghiêng phía bên phải lắng nghe những dấu hiệu của sự sống bằng lỗ tai còn lại.

Linh xình một hồi, chàng quyết định đưa tôi về vườn. Một căn nhà lọt thỏm giữa vườn cây ăn trái. Một căn phòng nhỏ mới xây thêm cho tân lang và tân giai nhân. Nhà tắm ở đầu này vườn, bên cạnh một giếng nước. Lại nước giếng. Miền

biển mà. Nhà vệ sinh ở đầu kia vườn. Trước nhà là một hồ cá hình chữ nhật có thành cao bằng xi măng, lớn bằng cái huyết dành cho ba bốn người chôn tập thể. Tôi nghĩ, được, có nhiều màu xanh lá cây, không có hoa. Mẹ chàng ở một mình trong căn nhà này. Chàng rao:

– Người này sợ heo, không ăn cá, cũ nước mắm.

Bà mẹ chồng rượt bắt gà, nấu cháo cho con dâu ăn. Vẫn ruồi. Một tập đoàn ruồi quây quần bu kín tấm thớt tròn. Một cái quơ tay, đàn ruồi bay lên. Tôi ói cháo gà ở một gốc cây chuối. Họ tử tế thiệt. Trong quần thể này chàng quấy như cá gặp nước, việc tôi quy hàng về Trung là một thắng lợi phía họ, bởi vậy họ vô cùng tử tế.

Nhưng chắc phải vậy không? Những ngày hôm sau tôi luôn thấy bóng bà mẹ chồng ngoài cửa sổ. Hai con mắt lấp ló giữa những song sắt nằm ngang. Chẳng lẽ đóng luôn cửa sổ? Mỗi lần chàng vào phòng hơi lâu bà gọi.

– Khâu ơi Khâu! (Chàng tên Khôi)

Cứ như vậy, tôi luôn cảm thấy bị rình. Một bữa, loáng thoáng qua cành lá của vườn cây tôi nghĩ là mình thấy hai mẹ con D'Artagnan đang tắm chung bên cái giếng. Tự nhủ hoài là lầm, lầm. Họ xối nước cho nhau. Tiếng gàu va vào thành giếng, tiếng nước ào mạnh rồi chảy vòng theo cơ thể. Chắc là tưởng tượng thôi. Tôi không dám mon men đến gần, chỉ đứng thập thò sau cây dừa như ăn trộm.

Tôi sẽ có con ư? Không biết. Nhưng tưởng tượng đứa nhỏ được sinh ra lớn

lên trong khung cảnh này, cũng được. Trẻ con thành phố bây giờ đâu có biết cái thú làng quê. Nhưng cũng tưởng tượng coi, một bữa nào đó nó bập bẹ nói.

– Bà nậu, hái cho tui trái ầu!

Rồi ba bốn người tắm chung. Chắc chết. Nó làm sao phát âm chuẩn vắn ôi. Thử tượng tượng một câu cảm thán.

– Ầu! Lâu trâu quá!

Tôi phá ra cười, chảy cả nước mắt. Cứ mỗi lần chàng ra cái nhà ở phố để chăm lũ heo, tôi khoái chí ngồi trong phòng nghĩ ngợi lung tung. Cũng tìm đôi mắt điệp viên qua mấy khe cửa. Không có. Tôi viết thư cho piano, hẹn: chờ nhé

Ban đầu nó chỉ hơi nghễnh ngãng rồi ít lâu sau điếc đặc. Tôi tự hỏi hay là

tại mình thường nằm nghiêng bên phải. Bịt kín riết nó phải ù. Thật kỳ lạ. Hai lỗ tai giống hai cái loa trong máy cassette. Một bên toàn nghe trống ình ình cạch cạch, một bên thì nốt lỏng, cao. Có bữa hai chúng tôi đã thay sẵn áo quần chuẩn bị ra chợ, chợt thấy bà mẹ chồng gào lên một câu gì đó, môi run giật, chắc là “tông” mí. Tôi hỏi.

– Có chuyện gì vậy?

Chàng hỏi trả:

– Bộ điếc hả?

Sau đó thì tôi biết là bà không bằng lòng cho D'Artagnan đưa vợ đi chợ khi đám dưa chưa được bung xong. Lúc bà thở phì phì, khàn giọng, tôi nghe mồn mồn.

– Đồ con bất hiếu, coi vợ bằng bà. Tao sinh được mày thì tao cũng có quyền giết mày...

Bà ngân chữ m...a.... thêm ba nhíp nữa. Hàng nút áo sơ mi của chàng bị bà giật phăng. Hai người giằng co một hồi. Bà lên “tông” mắng ngắt quãng, hoặc là do tai tôi nghe vậy. Toàn là dấu huyền và dấu nặng.

– Mày... vợ... nào... mày còn là... mày... được quyền...

Những dấu sắc, hỏi, ngã, không dấu đều lặn mất tăm vào tai phải. Tôi lẩn thẩn giải mã.

– Mày nể vợ, lúc nào mày còn là con tao mày không được quyền...

Dám trúng lắm à. Bỗng nhiên hai

người buông nhau ra, rồi D'Artagnan đi từ từ xuống bếp mang lên con dao phay. Bây giờ thì chàng ngự lâm chỉ còn thiếu con ngựa. Có hiểu thiết. Bà cụ bảo lấy con dao cho bà đoạn chi tình mẫu tử. Không dám chém đâu. Nhưng không, bà hươi dao lên. Tôi nhảy bổ vào giữa, sau đó thấy mình bị xô ngược. Không biết đứa nào xô. Đầu táng vào cây mận rồi khúc xạ vào thành xi măng của hồ cá. Một tay bịt tai, không nhớ tai nào, tay còn lại vuốt mặt thấy máu. Vẫn còn nghe rần rần. A thì ra đã bịt nhầm tai phải. Tôi bò vô phòng. Yên lặng một chút rồi nghe tiếng sục sục. Tôi rình qua tấm màn (cũng màu xanh da trời mắc lủng lơ trên khung cửa màu vàng chanh). Họ đang ôm nhau khóc, con dao nằm dưới đất.

Ha! Tôi cười như hiệp sĩ sau khi tuốt kiếm. Mình là cái gì trong nhà này? Đêm nằm từng từng, ban ngày đi ra đi vô chờ có bầu.

– Âu! Lâu thâu quá!

Tôi ở đây để duy trì dòng họ Nguyễn nhà chàng? Cho tuyệt chủng cho chết, tôi lắm bầm. Đạo sau này tôi hay chửi thể. Minh chửi minh nghe khỏi cần lỗ tai.

Tôi cuốn gói dông về Nam. Chào pi-ano! Sau một hồi ựa mưa không vì màu sắc, mùi vị hay tiếng động nào, tôi biết mình có bầu. D'Artagnan vào Nam ra Trung theo đường con thoi, nhưng nhịp đi thưa dần. Chàng mệt. Tôi vượt cạn một mình. Một bé gái đẹp như mơ. Chắc là Tây thuần chủng rồi. D'Artagnan lấy

Cosette mà. Tôi trở thành cá mập, chỉ bơi vòng quanh một đích nhắm. Khởi thác mắc người đi qua đời tôi không nhớ gì sao người. Tôi dạy đàn nuôi con, với cái xe nôi để sát chỗ ngồi dạy. Nó ngo niễng sang phía mẹ nghe đàn. Sợ con điếc tôi đẩy xe ra xa. Nó niễng theo. Tôi đổi vị trí xe để con nhỏ không phải niễng mãi một bên. Bốn tuổi nó đã phổ nhạc tiếng chó sủa Fa-Fa. Tiếng rao ve chai sol-si-sol. Chai bán hôn? Cũng có giọng rao xôi đồ thắng, chè đậu mi giáng. Nó nhận biết hết. Lỗ tai cực kỳ âm nhạc. Tôi khoái hết biết. Nó bắt đầu học đàn khi chưa biết chữ. Dù chỉ còn tai trái, tôi nghe được hết trong đầu những bài nhạc nó chơi. Mozart nằm trên giường bệnh gần châu trời vẫn nghe ra tiếng rầm rập của một đạo binh ma. Beethoven điếc đặc còn

nghe được tiếng gõ cửa của định mệnh
trong Hòa Tấu khúc số năm. Păm păm
păm. Quá đã.

Sài Gòn, tháng Giêng, 1998

